

"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)

Nr. /1154/2013

15.04.2013

Către,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DOMNULE PREȘEDINTE,

Procuror Oana Andrea Schmidt Hăineală, în calitate de președinte al Consiliului Superior al Magistraturii, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. e) din Constituția României, republicată, ale art. 34 și următoarele din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 24 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, formulez prezenta

CERERE DE SOLUȚIONARE A CONFLICTULUI JURIDIC DE NATURĂ CONSTITUȚIONALĂ

Dintre autoritatea judecătorească și puterea executivă, prin care vă solicităm să pronunțați o decizie prin care să constatați existența unui conflict juridic de natură constituțională între menționatele autorități publice, în măsură să împiedice autoritatea judecătorească să-și îndeplinească atribuțiile constituționale și legale cu care a fost investită, și să dispuneți măsurile pe care le considerați necesare în vederea restabilirii ordinii constituționale care trebuie să existe între autoritățile publice prevăzute în Titlul III din Constituția României.

1. Obiectul sesizării

Existența conflictului de natură constituțională izvorăște din **împiedicarea Consiliului Superior al Magistraturii de a-și îndeplini atribuțiile prevăzute de normele constituționale**, prin modificarea procedurii de numire a judecătorului român la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în sensul înlăturării rolului Consiliului Superior al Magistraturii de a formula propuneri și transferarea către Guvern a rolului decizional

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

asupra numirii, cu consecința încălcării principiului constituțional care consacră echilibrul puterilor în stat.

2. Prevederile constituționale asupra cărora poartă conflictul

Pentru a se pronunța, apreciem că, în calitate de unică autoritate de jurisdicție constituțională în România, Curtea Constituțională va trebui să interpreteze prevederile art. 1 alin. (4) și (5), art. 115 alin. (6), art. 132 alin. (1), art. 133 alin. (1) și art. 134 din Constituție, asupra cărora poartă conflictul.

"Art. 1 - Statul român

(4) Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale.

(5) În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.

Art. 115 - Delegarea legislativă

(6) Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică.

Art. 133 - Rolul și structura

(1) Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției.

Art. 134 - Atribuții

(1) Consiliul Superior al Magistraturii propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiați, în condițiile legii."

3. Analiza sesizării

În fapt:

Ordonanța Guvernului nr. 94/1999 privind participarea României la procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei și exercitarea dreptului de regres al statului în urma hotărârilor și convențiilor de rezolvare pe cale amiabilă a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2013, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 191/2013.

Proiectul de Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea O.G. nr. 94/1999 a fost înaintat Consiliului Superior al Magistraturii, spre avizare, la 26 martie 2013, doar o zi mai târziu el fiind însă aprobat de Guvern, în ședința din data de 27 martie 2013.

Prezentare comparativă a procedurii de desemnare:

1. Până la intrarea în vigoare a OUG nr. 21/2013, procedura era reglementată de OG nr. 94/1999 (cu modificări și completări).

În conformitate cu art. 5 din OG nr. 94/1999 „desemnarea candidaților în numele României pentru funcția de judecător al Curții se face de Guvern, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, în urma audierii persoanelor propuse de membrii acestuia din rândul juriștilor cu mare prestață morală și civică, cu reputație

profesională recunoscută, cu avizul Comisiei juridice, de disciplină și imunități, al Comisiei pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale ale Camerei Deputaților și al Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări, al Comisiei pentru drepturile omului și minorități ale Senatului. Comisiile reunite vor audia candidații propuși, în ședință comună. Convocarea Consiliului Superior al Magistraturii se face de ministrul justiției, care va prezida lucrările acestuia, fără a participa la vot."

2. După intrarea în vigoare a OUG nr. 21/2013, această procedură a fost schimbată, reducându-se în mod considerabil atribuția Consiliului Superior al Magistraturii în ceea ce privește această propunere de candidatură.

În conformitate cu art. I pct. 1 din OUG nr. 21/2013 „desemnarea candidaților în numele României pentru funcția de judecător al Curții se face de către Guvern, cu avizul comisiilor juridice și pentru drepturile omului din Senat și Camera Deputaților, reunite în ședință comună, **la propunerea unei comisii formate din persoanele enumerate mai jos**, care își exercită mandatul în mod individual și independent și își exprimă propria opinie: a) ministrul justiției; b) ministrul afacerilor externe; c) agentul guvernamental pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului; d) directorul Direcției afaceri europene și drepturile omului din cadrul Ministerului Justiției; e) **un membru al Consiliului Superior al Magistraturii, desemnat de Plenul acestuia**; f) un judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, desemnat de Colegiul de conducere al acesteia; g) Avocatul Poporului; h) două cadre didactice universitare de la facultățile de drept din cadrul universităților de cercetare avansată și educație, astfel cum acestea sunt clasificate potrivit art. 193 alin. (4) lit. c) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, desemnate, cu majoritate, de membrii prevăzuți la lit. a) -g), în baza propunerilor facultăților de drept.” De asemenea, potrivit aceluiași act normativ, „Comisia este valabil întrunită în prezența a cel puțin 5 membri și **decide cu votul majorității membrilor prezenți**”.

În drept:

Prevederile ce reglementează Curtea Europeană a Drepturilor Omului (în continuare, Curtea) sunt cuprinse în cadrul Titlului II din **Convenția Europeană a Drepturilor Omului** (astfel cum a fost aceasta amendată în conformitate cu dispozițiile Protocolului nr. 14 - STE nr. 194, începând cu intrarea acestuia în vigoare la data de 1 iunie 2010). Articolele ce prezintă relevanță pentru prezenta analiză sunt următoarele:

„Art. 19 Înființarea Curții

Pentru a asigura respectarea angajamentelor ce decurg pentru Înaltele Părți Contractante din prezenta Convenție și din Protocoalele sale, se înființează o Curte Europeană a Drepturilor Omului, numită în continuare „Curtea”. Aceasta va funcționa permanent.

Art. 20 Numărul judecătorilor

Curtea se compune dintr-un număr de judecători egal cu cel al Înaltelor Părți Contractante.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Art. 21 Condițiile exercitării funcțiilor

1. Judecătorii trebuie să se bucure de cea mai înaltă reputație morală și să întrunească cerințele exercitării unor înalte funcții judiciare sau să fie jurisconșulți cu o competență recunoscută.
2. Judecătorii își exercită mandatul cu titlu individual.
3. Pe durata mandatului lor, judecătorii nu pot exercita nicio activitate incompatibilă cu cerințele de independență, imparțialitate sau disponibilitate impuse de o activitate cu caracter permanent; orice problemă ridicată în aplicarea acestui paragraf este soluționată de către Curte.

Art. 22 Alegerea judecătorilor

Judecătorii sunt aleși de Adunarea Parlamentară în numele fiecărei Înalte Părți Contractante, cu majoritatea voturilor exprimate, de pe o listă de trei candidați prezentați de Înalta Parte Contractantă.

La rândul lor, dispozițiile art. 4 din Regulamentul Curții, prevăd următoarele:

„Art. 4 Incompatibilități

1. Conform art. 21 par. 3 din Convenție, pe perioada mandatului lor, judecătorii nu pot exercita nicio activitate politică sau administrativă ori vreo activitate profesională care este incompatibilă cu independența sau imparțialitatea lor sau cu cerințe impuse de exercitarea unei activități cu caracter permanent. Fiecare judecător trebuie să declare în fața Președintelui Curții orice activitate suplimentară. În cazul unei neînțelegeri între președinte și judecătorul respectiv, orice problemă ridicată va fi soluționată de Adunarea plenară a judecătorilor Curții.

2. Un fost judecător nu poate reprezenta, cu niciun titlu, o parte sau un terț intervenient într-o procedură în fața Curții purtând asupra unei cereri introduse înainte de data la care el a încetat să își exercite funcția. Un fost judecător nu poate reprezenta, cu nici un titlu, o parte sau un terț intervenient într-o procedură în fața Curții purtând asupra unei cereri introduse mai înainte de trecerea unui interval de doi ani de la data la care el a încetat să își exercite funcția.

Din toate aceste prevederi reiese că statutul judecătorilor Curții este similar, în multe privințe, statutului judecătorilor români, atât în ceea ce privește condițiile impuse sub aspectul reputației morale ori al competenței profesionale, cât și al interdicțiilor și incompatibilităților impuse. Dar cea mai importantă asemănare privește independența de care se bucură judecătorii internaționali în exercitarea mandatului lor.

În acest context, propunerea candidaților la funcția de judecător la Curte din partea României de către Consiliul Superior al Magistraturii, ca instituție independentă cu atribuții în numirea și în gestionarea carierei judecătorilor naționali, așa cum se prevedea în vechea formă a Ordonanței Guvernului nr. 94/1999, corespundea atât rolului constituțional al Consiliului Superior al Magistraturii, de garant al independenței justiției, cât și cerinței de independență a viitorului judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Modificarea procedurii de numire a judecătorului român la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care presupunea, în forma anterioară a actului normativ un rol

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

important al Consiliului, care avea atributul de a formula propuneri, rolul decizional asupra numirii aparținând Guvernului, reprezintă o intervenție nejustificată din perspectiva aplicării principiului constituțional care consacră echilibrul puterilor în stat. Acest echilibru trebuie să se regăsească atât la nivelul transunerii prevederilor constituționale prin normele legilor infraconstituționale, dat și în situații factice care vizează calea însăși de modificare a unei proceduri, cu atât mai mult cu cât printr-un act normativ care nu este supus nici unei cenzuri ale unei alte puteri în stat, Guvernul și-a atras competențe exclusive în desemnarea judecătorului român la Curtea Europeană a Drepturilor Omului în toate etapele procedurii.

Astfel, trebuie reamintit că acest proiect de act normativ nu a fost supus dezbaterii publice și nu a fost transmis în timp util spre avizare Consiliului Superior al Magistraturii sau Consiliului Legislativ.

Propunerea candidaților de către o comisie formată din 9 membri, în care Guvernul este reprezentat de nu mai puțin de 4 membri, iar acești 4 reprezentanți ai executivului pot lua decizia doar ei, în condițiile în care cvorumul de luare a deciziilor este de cel puțin 3 voturi (conform alineatului (1¹), nou introdus la art. 5, comisia este valabil întrunită în prezența a 5 membri, iar deciziile se iau cu votul majorității membrilor prezenți) cumulat cu faptul că tot Guvernul este cel care decide cu privire la aceste propuneri, rupe echilibrul între cele trei puteri ale statului, deplasând nejustificat centrul de influență, inclusiv în etapa formulării propunerilor, spre puterea executivă.

Așa cum s-a subliniat în nenumărate rânduri, numirea la Curtea Europeană a Drepturilor Omului a acelor judecători care nu numai că întrunesc criteriile menționate, dar prezintă și cea mai înaltă calificare pentru o astfel de numire este de o importanță fundamentală, de acest lucru depinzând atât integritatea și reputația Curții, cât și a Convenției.

În acest sens, în Declarația de la Brighton din aprilie 2012, adoptată la finalul Conferinței privind viitorul Curții Europene a Drepturilor Omului, organizată de Președinția britanică a Comitetului Miniștrilor a Consiliului Europei, la pct. E, dedicat „Judecătorilor și jurisprudenței Curții”, s-a arătat că „Nivelul înalt al judecătorilor aleși la Curte depinde de calitatea candidaților care sunt propuși Adunării Parlamentare. Rolul Statelor Părți în ceea ce privește propunerea candidaților de cea mai înaltă calitate posibilă este, așadar, de o importanță fundamentală pentru succesul continuu al Curții”.

„Prin urmare, Conferința a salutat adoptarea de către Comitetul Miniștrilor a **Ghidului cu privire la selecția candidaților pentru funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului** și a încurajat Statele Părți să îl pună în aplicare.”

Cu referire la acest Ghid, este important de menționat că în cuprinsul său se regăsesc atât prevederi referitoare la criteriile pe care ar trebui să le îndeplinească candidații, cât și prevederi referitoare la **procedura de desemnare la nivel național**.

Astfel, la art. IV1 se arată, printre altele, că **organismul cu atribuții în propunerea candidaților trebuie să aibă o compunere echilibrată**, membrii săi trebuind a avea suficiente cunoștințe tehnice și să inspire respect și încredere. De

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

asemenea, ei ar trebui să se afle la un nivel profesional similar și să fie liberi de orice influențe.

Or, Consiliul Superior al Magistraturii întrunește toate aceste cerințe conturate în Ghidul cu privire la selecția candidaților pentru funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

De altfel, în „Avizul nr. 5 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE), în atenția Comitetului de Miniștri, referitor la regulile și practicile privind desemnările la Curtea Europeană a Drepturilor Omului”, s-a reafirmat „Avizul nr. 1 (2001) referitor la standardele privind independența puterii judecătorești și inamovibilitatea judecătorilor”, printre altele, cu privire la procedura de numire a judecătorilor la instanțele internaționale, mai ales alineatul 56, care prevede următoarele:

„CCJE este de acord că importanța obligațiilor rezultând din tratatele internaționale, precum Convenția europeană și din tratatele Uniunii Europene pentru sistemele de drept naționale și judecătorești face ca numirea și reinvestirea judecătorilor în instanțele care interpretează asemenea tratate să inspire aceeași încredere și să respecte aceleași principii ca și sistemele naționale de drept să devină un aspect esențial.

CCJE consideră mai departe că **implicarea autorității independente** la care se face referire în alineatele 37 și 45 **trebuie încurajată în legătură cu numirea și reinvestirea judecătorilor în instanțele internaționale**. Se menționează că alineatele 37 și 45 fac apel la **intervenția unei autorități independente care are în cea mai mare măsură competența judiciară în numirea judecătorilor în totalitate**.

Or, singura autoritate independentă constituțional și funcțional, recunoscută ca reprezentând garanția independenței judecătorilor este Consiliul Superior al Magistraturii

În plus, preluarea atribuției de propunere a candidaților de către comisia mai sus menționată, în care **Guvernul, angajat politic, alături de alte persoane pentru care nu există vreo garanție de neimplicare politică**, joacă un rol important, credem că ar putea ridica unele probleme din perspectiva aparenței de independență și imparțialitate de care trebuie să se bucure procedura de desemnare și judecătoria Curții înșiși. Din această perspectivă, o problemă o reprezintă și faptul că *pentru cei doi profesori universitari nu există condiția expresă de a nu face parte din vreun partid politic sau de a nu fi implicați în acțiuni cu caracter politic*, ceea ce vulnerabilizează imaginea de independență a acestei comisii.

În acest sens, în Memorandumul explicativ al Ghidului cu privire la selecția candidaților pentru funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a atras atenția că, **dacă organismul care propune candidații este stabilit sub autoritatea guvernului și conține membri proveniți din administrație, nu poate fi considerat independent în sensul strict al cuvântului**. Acest organism trebuie să fie liber de orice influență nepotrivită, de vreme ce compoziția listei finale a candidaților nu trebuie să fie și nici să nu pară rezultatul unui patronaj politic ori al unei preferințe politice: toți aceia incluși, în cele din urmă, în lista finală a candidaților trebuie să întrunească condițiile de

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

independență și imparțialitate și de a-și exercita mandatul cu titlu individual, așa cum o cere art. 21 din Convenție.

Demersul Guvernului de a modifica o procedură atât de importantă pe calea ordonanței de urgență trebuie analizat critic și din perspectiva definiției date conflictului juridic de natură constituțională în practica anterioară a Curții Constituționale. Astfel, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin *Decizia nr. 53/2005, «Conflictul juridic de natura constituțională între autoritățile publice presupune acte sau acțiuni concrete prin care o autoritate sau mai multe își arogă puteri, atribuții sau competențe, care, potrivit Constituției, aparțin altor autorități publice».*

Prin actul normativ menționat **Guvernul a golit de substanță o atribuție care aparține Consiliului Superior al Magistraturii** - propunerea judecătorului român la CEDO. În acest fel practic, OUG nr. 21/2013 afectează regimul unei instituții fundamentale a statului, încălcând, astfel, art. 115 al. (6) din Constituție.

Art. 134 al. (1) din Constituție este principiul general care reglementează dreptul Consiliului Superior al Magistraturii de a «propune» numirea în funcție a judecătorilor și procurorilor, iar textul constituțional nu restrânge sfera atribuțiilor Consiliului doar la numirea în funcții a judecătorilor și procurorilor de la instanțele și parchetele naționale, ci se referă implicit și la candidații pentru funcția de judecător la CEDO. Astfel, OUG nr. 21/2013 modifică o procedură de numire a unor judecători, care au acest statut la instanța europeană, astfel încât nu poate fi exclus Consiliul Superior al Magistraturii din etapa formulării propunerilor și nici nu poate fi diminuat rolul său constituțional în numirea judecătorilor europeni (așa cum nu ar putea fi diminuat nici în ceea ce ar presupune numirea judecătorilor naționali) prin desemnarea unui singur membru într-o comisie.

Prin acest act normativ Guvernul a înfrânt voința legiuitorului exprimată clar, prin Legea nr. 87/2001 pentru aprobarea O.G. nr. 94/1999, care a ținut seama de rolul constituțional al Consiliului Superior al Magistraturii când a reglementat aceeași procedură-cadru în etapa propunerilor, pentru desemnarea unor candidați pentru funcția de judecător la CEDO. Consiliul propune, o altă autoritate din sfera executivului desemnează (președintele țării – pentru judecătorii naționali sau Guvernul - pentru judecătorul român la CEDO), iar cele două autorități publice care au competențe conjuncte în realizarea obiectivului constituțional conlucrează în spiritul interpretării loiale a Constituției.

OUG nr. 21/2013 destabilizează binomul propunere-numire (desemnare) și încalcă principiul echilibrului puterilor în stat în cadrul unei proceduri ce implică două autorități publice. Curtea Constituțională a statuat norma generală de comportament pentru o atare situație, în *Decizia nr. 98/2008: „Curtea Constituțională constată că soluția prevăzută la art. 85 alin. (2) din Constituție reprezintă o aplicație a concepției legiuitorului constituant care a stat la baza principiului echilibrului puterilor în stat, consacrat în art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, **principiu aplicat, în egală măsură, în modul de atribuire și de exercitare a competențelor tuturor autorităților publice, inclusiv a celor care fac parte din aceeași putere, dintre cele trei prevăzute de textul***

menționat (...) în condițiile în care **autoritățile publice cu competențe conjuncte în realizarea aceluiași obiectiv de ordin constituțional nu colaborează și nu reușesc să se pună de acord, în mod repetat**".

În același sens este și Decizia nr. 1221/2008: „Astfel, Curtea observă că art. 1 alin. (4) din Constituție a instituit principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, ceea ce presupune, pe de o parte, că **niciuna dintre cele trei puteri nu poate interveni în activitatea celorlalte puteri**, iar pe de altă parte, presupune controlul prevăzut de lege asupra actelor emise de fiecare putere în parte”.

Procedura desemnării unor candidați pentru funcția de judecător din partea României la CEDO trebuie să se supună acestui principiu general al exercitării atribuțiilor constituționale: cele două autorități implicate trebuie să colaboreze, respectându-și una alteia prerogativele și neintervenind una în prerogativele celeilalte. Or, Guvernul a intervenit prin actul normativ menționat, anulând prerogativa „propunerii” de către Consiliul Superior al Magistraturii și atribuind-o unei comisii în care Consiliul are doar un singur reprezentant.

UG nr. 21/2013 vizează de substanță o atribuție fundamentală a Consiliului Superior al Magistraturii, deoarece încalcă art. 134 al.(1) din Constituție, afectează regimul unei instituții fundamentale a statului și încalcă art. 115 alin. (6) din Constituție: **Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică.** UG nr. 21/2013 nu a fost adoptată în scopul reglementării unei situații urgente, ci dimpotrivă, **pentru a contracara** o lege adoptată de Parlament în anul 2001 și pentru a reveni la un cadru legislativ care să excluda Consiliul Superior al Magistraturii din procedura propunere-numire, cu nerespectarea procedurii prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 5612/2009 pentru aprobarea Regulamentului privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării.

4. Concluzii

În situația de față interpretarea corectă a raportului constituțional dintre cele două autorități publice aflate în conflict juridic de natură constituțională trebuie să urmeze principiile consacrate constituțional. În acest sens, principiul legalității (art. 124, 126 din Constituție), fiind de esența statului de drept, constă în faptul că autoritățile publice nu pot împiedica celelalte autorități să-și îndeplinească atribuțiile constituționale și legale cu care au fost învestite.

Pe cale de consecință, prin ignorarea și încălcarea acestui principiu sunt conturate elementele conflictului juridic de natură constituțională - „actele sau acțiunile concrete prin care o autoritate sau mai multe își arogă puteri, atribuții sau competențe care, potrivit Constituției, aparțin altor autorități publice, ori omisiunea unor autorități publice,

"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)

constând în declinarea competenței sau în refuzul de a îndeplini anumite acte care intră în obligațiile lor”.

X X

X

În cele ce preced, au fost examinate, de o manieră succintă, principalele elemente ale sesizării, în lumina prevederilor art. 34 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată.

Solicităm admiterea cererii, pronunțând o decizie prin care să se constate existența conflictului juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească și puterea executivă, precum și a existenței blocajului instituțional, ce poate fi înlăturat numai prin statuarea unei modalități concrete de soluționare a prezentului conflict juridic care produce în continuare efecte, respectiv prin recunoașterea competenței Consiliului Superior al Magistraturii de a propune numirea în funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Procuror Oana Andrea Schmidt Hăineală
Președintele Consiliului Superior al Magistraturii